

LOV og EVANGELIUM

Nr. 7

SEPTEMBER 2000

36. årgang

Kom, for alt er ferdig!

Av Per Bergene Holm

Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen.

Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!

2Kor 5:19-20

Frelsen er ikke noe som skal skje og som kan skje, men det er noe som har skjedd! Den er et fullbrakt verk som rekkes oss i evangeliet, og er uforskyldt og av bare nåde.

Skriften lærer oss at Gud er en hellig Gud, en fortærrende ild mot all synd. Det er ditt og mitt alvorligste problem. Vi kan frykte så mangt; for krig og ulykke, sykdom og nød, men Skriften sier at dette ikke er noe vi behøver å frykte sammenlignet med det å falle i den levende Guds hender. Han kan ikke bare slå legemet i hjel, men han kan også deretter kaste i helvetet!

Har du gitt akt på det? Er du viss på at det vil gå deg godt den dagen? Du må ikke gå uviss i den saken, men her må du få visshet, så du ikke bedrar deg selv!

Ja, det er grunn til å frykte når vi ser inn i vårt eget hjerte og på vårt eget liv! Det er så mye der som vitner mot oss. Hvordan skal vi kunne møte Gud?

Da forkynner Skriften oss et veldig

budskap: Gud har selv blitt menneske, og har i Kristus forlikt verden med seg selv.

Jeg vet ikke om du har forsøkt å forlike Gud, med bot og bønn, med anger og gråt, med bedring og gode gjerninger?

For vår egenrettferdige natur griper stadig til det. Ikke bare den uomvendte, men også et Guds barn dras stadig mot den tanke at han må gjøre noe for å forlike Gud, ikke minst når han har falt i en åpenbar og grov synd eller på særlig måte sliter med en synd. Han vet av erfaring at synden er sterk og at han er svak, men så håper han på Guds nåde og hjelp. Ved bønn og bibellesning tenker han å få styrke til kampen.

Men «ble min iver aldri matt, gråt jeg både dag og natt, syndens flekker er dog der ...» synger vi i en sang.

En slik kamp for å bli forlikt med Gud, gir aldri visshet om fred med Gud. For jeg vinner aldri riktig seier over synden. Stadig er det noe jeg sliter med og som tynger meg ned og tar fra meg frimodigheten og vissheten og gleden.

Kan jeg være et Guds barn som har det slik og slik, som faller i dette eller hint?

Det står i 3Mos 10 om Arons sønner, Nadab og Abihu, at de bar fram fremmed ild på Herrens alter. De falt døde om!

De skulle bringe Gud et offer, et selvvalgt offer. De trodde nok det skulle behage Gud og sikre dem velbehag hos Gud. Men Gud slo

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

dem ned, han godtok det ikke, men forkastet det og forkastet dem sammen med deres offer.

Slik vil det også gå deg og meg om vi vil tre fram for Gud med noe av vårt eget og håpe at det skulle kunne skape velbehag for Gud. Nei, det behager ham ikke! Det er tvert i mot en vederstyggelighet for Gud!

En annen sak er det at Gud vil at vi skal leve til ære for hans navn og at det er nødvendig for oss å leve etter Guds ord og bud for ikke igjen å bli trelle under synden og kjødet. Men vi kan ikke forlike Gud med vår helliggjørelse!

Men nå lærer altså vår Bibel oss at det som vi ikke kan, det har Gud selv gjort. Han har forlukt oss med seg selv ved Kristus. Gud har i Kristus forlukt *verden* med seg selv, leser vi. Og verden er ikke bare de fromme og gudfryktige, men det er alle mennesker, hele den syndige, gudfiendtlige og fortapte menneskeslekt!

Da Jesus ved Jordan lot seg døpe med synderes dåp, innebar det at han bekjente all verdens synd som sin. Han gikk inn under all synd som var gjort like fra Adams synd og til det siste menneske som skal leve på denne jord.

Jesus tok på seg å møte den hellige og allmektige Gud i sin hellighets vrede og dom over synden, i alle menneskers sted, i ditt sted og i mitt sted! Vi forstår ikke hva det innebar, men Jesus forsto det. Han svettet i angst. Hans sjel var forferdet. Han ba med sterkt skrik og tårer. For han visste at å forlike den syndige verden med Gud var umulig uten soning. Synden måtte få sin dom. Og dommen var døden, forbannelse bort fra Gud.

Gud kunne ikke forlikes uten oppgjør, uten at synden fikk sin dom, uten full og hel soning. Derfor måtte Jesus dø.

«Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» Jes 53:6. Legg merke til «oss alle»! Her er ingen unntatt, heller ikke du, hvor skitten og syndig du enn er! Jesus «er en

soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.» 1Joh 2:2.

Verden er forlukt med Gud. Verdens synder er sonet. Gud er en forsonet Gud. Han er fullkommen forlukt ved Jesu død! Alt som skapte skilsmisses er tatt bort! Forhenget er borte! Himlen er åpen!

Det er derfor Gud kan innby og si: «Kom, for alt er ferdig!» «Evangeliet taler ikke om noe som skal skje, men om noe som er skjedd.» (Rosenius). Gud er forsonet, synden er sonet, skyldbrevet er utslettet og tatt bort. Kol 2:14.

Den synden som du sliter med, som du kanskje ligger under for og som har tatt fra deg alt håp om frelse, den synden er sonet! Den er oppgjort, og skyldbrevet som Gud har skrevet i mot deg i sine bud, det er utslettet og tatt bort! Du skal slippe å skape forlikelse, for Gud er allerede forlukt! Og det er ikke noe som først gjelder når du har blitt from og gudfryktig, men du ble forlukt med Gud ved hans Sønns død da du enda var en fiende av Gud. Rom 5:10.

Hører du det? Gud venter ikke på at du skal gjøre noe eller få til noe for at han skal

kunne ta i mot deg, for han er forlukt. Gud er som far i liknelsen om den bortkomne sønnen. Ennå mens sønnen var langt borte så far ham og løp ham i møte, – lenge før sønnen hadde fått sagt noe eller gjort noe. Faren trengte ikke til noen forlikelse fra sønnen, for han var allerede forlukt. Derfor fikk sønnen komme akkurat som han var.

Jeg vet ikke om vi riktig kan fatte dette? – at vi skal få komme som vi er, midt i fallet, midt i syndelivet. Vår naturlige religiositet reagerer og synes det er for lettint, for lite alvor, for betingelsesløst. Må ikke jeg gjøre noe med synden i livet mitt? Må ikke jeg i det minste ha noe å komme med, litt anger eller tro?

Visst må vi både angre og tro, visst må vi kjempe mot synden og kjødet. Ingen kan være noen sann kristen uten noe av dette. Men, det er likevel ikke grunnlaget for å bli tatt imot hos Gud. Da blir det som fremmed ild!

Gud tar ikke imot deg fordi du angrer og bekjenner dine synder, eller fordi du søker ham og kjemper mot synden. Nei, han tar imot deg fordi han alt er forlukt, fordi Jesus har sonet din synd og brøde og tatt bort alt som skilte. Det er for Jesu skyld Gud kan strekke

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, september 2000:

Kom, for alt er ferdig! Av Per Bergene Holm	side 1
Din besøkelsestid. Av Olav Valen-Sendstad	side 5
I begynnelsen skapte Gud... Av evangelist Damián Heredia, Peru ..	side 6
Den kristne forsamling. Av Karl Notøy	side 7
Referat fra årsmøtet i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon	side 8
Namn av å leva. Av Dag Rune Lid	side 9
Lever du som ein kristen? Av Amund Lid	side 13
Hilsen fra Moldova	side 16
Noen ord og tanker ved et veivalg. Av Sven A. Berglund	side 17
Varsko her! Av Jon Espeland	side 19
Reiserute - Norsk Luthersk Lekmannsmisjon høsten 2000	side 20

sine hender ut mot den syndige verden og rope: «Kom, for alt er ferdig!»

«Og den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livets vann uforskyldt!» Åp 22:17.

Gud vil at du skal bli frelst. Han er ikke lenger vred, han er forlikt og han vil ha samfunn med deg. Derfor innbyr han deg og sier: «Kom, for alt er ferdig!» Han innbyr deg ikke til mørke og fengsel, men til bryllup og evig liv i samfunn med seg! Han stiller ingen krav, men sier: «Kom, kjøp og et, ja, kom, kjøp uten penger og uten betaling, vin og melk!» Jes 55:1.

Men selv om Gud har skaffet til veie frelse for alle, så tvinger han ingen. Selv om han er forlikt, så innebærer ikke det at verden som sådan er frelst uten videre. Nei, for Gud tvinger ingen, han bare innbyr. Men så er også hans innbydelse virkelig alvorlig ment. Det skal du vite, at du er også innbudt! Det gjelder ikke bare de andre.

Så sant du har hørt Guds ord, så har du hørt innbydelsen! Og den skal du få ta like personlig som om Gud selv sto foran deg og talte til deg. Du skal slippe å vente på noen spesiell anledning – et løsningsord eller noe slikt – som tegn på at Gud taler til akkurat deg. Nei, er Gud forlikt, så er det intet som hindrer deg fra å komme. Enhver innbydelse er alvorlig ment! Derfor sier også Guds ord: «I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter.» Heb 3:7-8. Om du hører Jesu røst, så er det alvorlig ment. Derfor må du gjøre etter det du hører. Innbyr han, så skal du få komme!

Hvis du eller jeg går fortapt, så er det ikke fordi vi ble stengt ute eller at Gud ikke ville at vi skulle bli frelst, men fordi vi ikke ville komme, fordi vi forherdet våre hjerter og stengte oss selv ute!

Her hører talen om anger og bot, om omvendelse og kamp mot synden, hjemme. Det er ikke Gud, men du og jeg som trenger til anger, bot og omvendelse. Uten det forblir vi i synden og verden og tar ikke imot frelsen. Det er nemlig umulig å ta imot frelsen uten samtidig å gi slipp på synden, kjødet og verden. Luk 14:16-35.

Det kan være så mange årsaker til at et menneske stenger seg selv ute og unndrar seg til fortapelse. Det kan være alt som er i denne verden som er mer kjært enn samfunn med Jesus og liv i Gud. Jesus taler om åker og forretning, familie og rikdom.

For Judas var kjærlighet til pengene en synd han ikke ville gi slipp på. Og så kom han ikke til Jesus, enda Jesus døde også for Judas og sonte hans synd. Enda Jesus også elsket Judas og ville at han skulle bli frelst. Men Judas unndro seg og Jesus måtte la ham gå.

Slik måtte Jesus også la den rike unge mannen gå i Mark 10:22. Jesus hadde ham kjær. Jesus innbød ham til å følge seg og få del i en skatt i himmelen, for intet og av nåde, men mannen avslo og gikk bort. Hans hjerte hang ved rikdommen og så gikk han bort fra Jesus. Han unndro seg til fortapelse.

«Men alle dem som tok i mot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn.» Joh 1:12.

Din besøkelsestid

Av Olav Valen-Sendstad

Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne ... du kjente ikke din besøkelsestid.

Luk 19:42,44

Men der i verdens historie er uttalt sårere ord enn disse?

Uttalt av den gråtende Gud på jorden. Uttalt over dem han elsket, over dem han søkte, over dem han kom for å forløse.

Gud gråter over Jerusalem! Her hadde han templet, her nådestolen. Her hadde han sitt navn på jorden, her hadde han dem som dyrket ham, ofret og tilbad. Men da han kom selv, da kjente de ham ikke. Ja, hva mer: De stod ham imot og hatet ham.

To ganger fortelles det i vårt Nye testamente at Gud gråt i sitt kjøds dager. Han gråt ved Lazarus' grav – over vantro. Og han gråt over Jerusalem – over vantro.

– Å, lær det min venn: Guds gråt og tårer gjelder bare det ene: *Vantroen*. Alt annet vet han jo råd med. Dine fall, dine fristelser, dine nederlag, din synd – den kan være nokså stor. Han vet dog råd med det. Men din vantro – hva skal han gjøre med den? Den er den *håpløse synd*, derfor i en forstand også den *eneste synd*.

Døde han ikke for vantroen? Har han ikke sonet den? Har han ikke betalt den? Kan den ikke tilgis? – Jo, visselig.

For han bar og betalte for *all synd*. Også vantroen fikk sin dom og betaling på Golgata. Han kjøpte også alle de vantro til Gud med sitt blod. Også de vantro er hans eiendom som han har gjenløst og betalt for: Hans rettmessige eiendom er det, fordi han har betalt løsesummen også for dem.

Hvorfor er da vantroen så håpløs en synd? Fordi vantroens vesen er ikke bare ulydighet, men å *stjele* fra Gud det som er hans eiendom. Gud har ansett oss alle, den hele verden i Kristus på Golgata. Men vantroen tar dette *fra Gud*. Guds vrede er sonet med blod. Men vantroen henter seg vreden frem igjen. Gud satte oss inn i Kristus. Men vantroen setter seg selv utenfor igjen. – Derfor er vantroen den håpløse synd, fordi den setter seg selv utenfor Jesus. Og straks vi er utenfor Jesus, så er der ingen nåde, men idel håpløshet, som Paulus sier at «dere på den tid stod *utenfor Kristus* (nemlig i deres vantros tid) – uten håp og uten Gud.»

Det er den forferdelige sannhet: Utenfor Jesus – det er uten håp, uten Gud. Vantroen setter oss utenfor – troen lukker oss inn i ham.

Det er din *besøkelsestid*, at din Gud kommer til deg – gjennom Ordet, gjennom sine velgjerninger, gjennom andre troende, for å *gi deg troen*.

«*Besøkelsestid*» – det er et ualminnelig vakkert ord. Men det er noe uendelig mye mer enn bare et ord. Det

er den tid da en får besøk av Gud selv, av Jesus. Og det besøk fører mye med seg.

Besøkelsestiden fører med seg den dypeste tukt over selvlivet; da all den indre selvsyke og urenhet må frem i lyset. Og du kjenner aldri din besøkelsestid uten at du er villig til å høre Jesus tale ut om dette som må skjæres bort hos deg.

Den fører med seg den *aller høyeste trøst*; da Gud selv gjennom Ordet kommer og forvisser deg om nåde, om fred, om tilgivelse, om barnekår. Og du kjenner aldri din besøkelsestid rett uten at han får lære deg å grunne ditt håp, din tro, din fred og visshet alene på ham.

Og besøkelsestiden fører med seg den *sanne visdom*; da han selv vil forklare Ordet for deg, bli din Herre og Mester, rettleder din vilje og lede ditt liv, opplyse din forstand og herske over dine tanker.

Besøkelsestid – det er den tid han kommer for å fortelle deg om sin kjærlighet, for derigjennom å opptenne din kjærlighet til ham. Derfor vil også det å kjenne sin besøkelsestid alltid gi seg det uttrykk at Jesus og sjelen finner hverandre i *gjensidig kjærlighet*.

Min leser: Elsker du Jesus? Tror du han gråter over deg? – Å, be ham dog om nåde til å kjenne besøkelsestiden. Det er forferdelig å være et slikt menneske som Jesus må gråte over. – Elsker du Jesus?

(Fra «Sambåndet», 20. aug. 1938)

I begynnelsen skapte Gud mennesket i sitt bilde og lignelse. Dette er en bibelsk sannhet. Men den dagen det første mennesket valgte å være ulydig mot Gud og falt i synd, mistet det Guds bilde og mennesket ble en synder. Men nå, i tidens fylde, gjenskaper Gud mennesket og gjenoppretter det tapte gudsbildet. I Guds sønn Jesus Kristus blir enkeltmennesker gjenskapt til Guds bilde. Guds ord forteller oss at «om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.» (2Kor 5:17) Det er dette under apostelen Peter taler om når han sier at «dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir.» (1Pet 1:23) I Joh 3:5 kaller Jesus dette å bli født av vann og Ånd.

Fordi mennesket er syndig helt fra unnfangelsen av, blir det født med en gudfiendtlig natur og er helt og holdent fremmed for livet i Gud. Mennesket trenger derfor, helt fra sin første stund, å bli forlikt med Gud.

Forlikelsen har sitt utspring i Gud som sendte sin sønn Jesus Kristus til denne verden for å forlike oss med seg selv. Det gjorde han ved at Jesus Kristus ofret seg selv som et offer til betaling for alle våre synder og ved Guds «vilje er vi blitt helliget ved at Jesu Kristi legeme ble ofret én gang for alle. Heb 10:10.

Jesus Kristus er den eneste mellommann mellom Gud og mennesker. I ham har vi forlikelsen.

*Evangelist Damián Heredia
på bibelkurs i Peru.*

Den kristne forsamling

Av Karl Notøy

Hvorfor går vi på møter? Er det av gammel vane? Eller er det for å være tilstede på et profesjonelt opplegg der den enkelte får utfolde sine evner, – der de overgår hverandre i prestasjoner?

Og etter møtet sier alle at dette var virkelig fulltreff! – Å hvor dyktig han var! – Han er et stort funn i misjonen! – Han er virkelig en som kan markedsføre vår misjon!

Tenker vi slik så tenker vi verdsdig! Bibelen sier at det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, for å gjøre det som er noe til skamme. 1Kor 1:28. På møte samles vi om Guds ord. Da er det hans ord som skal stå i sentrum, og ikke predikanten! Alle aktiviteter som tar oppmerksomheten bort fra forkynnelsen av Guds ord, skulle være uaktuelle i den kristne forsamling!

Vi kristne kan bli så store at vi skygger for Jesus, – slik at han kommer bort i all vår fortreffelighet. Vi kan komme til å dyrke skapningen framfor Skaperen. Den kristne forsamling er ikke stedet for å vise frem sine sterke sider. Nei, la oss gå til sides slik at Jesus og hans verk kan stige frem! Slik kan det viktigste bli stående igjen når møtet er gjennomført!

De forskjellige oppgaver må bli fordelt slik at nådegavene kan vokse

hos den enkelte. De svake må vi ta oss spesielt av. Det er ofte slik at den samme blir spurta hver gang noe skal gjøres.

Det viktig at budskapet kommer frem, både til formaning og trøst. Paulus formante sine medarbeidere. Det viktigste er likevel at Kristus males for våre øyne som korsfestet. Vi er ikke kommet på møte for å la oss underholde eller for å ha en hyggekveld. Nei, vi trenger at alvoret blir lagt frem. Vi må la Guds ord ramme oss uten at vi blir støtt.

Baktalelse er det ikke rom for i den kristne forsamling. Vi skal ta alt opp i beste mening og akte de andre høyere enn oss selv! Ydmykhet er et hedersord for oss som kaller oss kristne!

Barn og ungdom hører også med i våre forsamlinger. De trenger det samme evangelium og vi trenger hverandre i de helliges samfunn. Men han vi trenger mest, er Jesus! Det er derfor vi er samlet, for at vi skal oppbygges på vår høyhellige tro. Vi trenger mat for vår udødelige sjel for at vi skal bli bevart gjennom «fiendeland» til vi møtes der hjemme. Og redningen vår er at Jesus kom for å frelse syndere. Det dette er vi trenger å høre på nytt!

L&E

Referat frå årsmøtet i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon 2000

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon (NLL) avholdt sitt årsmøte på Lundheim Folkehøgskole på Moi torsdag 13. juli i forbindelse med hovedsommerskolen. Til åpningsandakt delte *Paul André Bergene Holm* bibelordet fra Åp 3:14-22.

Årsmeldinger og regnskap for NLL, Bibelskolen på Fossnes og ytremisjonsarbeidet ble opplest og godkjent.

Ingard Gangås la inn over oss nøden for Bibelskolen og ledet årsmøtet i bønn for dette arbeidet. *Karl B. Bø* fortalte fra turen han var med på til Peru. Han sa at det var noe helt annet å få være tilstede der ute, enn bare å høre om arbeidet og sa også at det var både gildt og godt å få oppleve Peru.

Det kom et ønske fra årsmøtet om å få besøk tilbake hit ifra Peru.

Vedrørende radioarbeidet der ute, er mottoet for radioen «Du skal tale mine ord til dem enten de hører eller lar det være» fra Esek.2:7a. «Dette er kallet til oss!» sa Jon Espeland.

Årsmeldinger fra de forkynnere som har reist mest:

Lars Fosdal holdt fram at Herren døder og gjør levende igjennom lov og evangelium. Det er et pløyearbeid og et såarbeid.

Tore Mangelrød hadde opplevd det rikt å treffe venneflokkene og få være sammen som frelste syndere. Det er ikke antallet vi skal se på! Han merket et behov for å høre Guds ord. Så er det Kristus som skal stå fram og ikke mennesket. Kampen står om å bli bevart i hverdagslivet, for denne «verdens vind» er så hard.

Ingard Gangås fremholdt at det er stort å få være med å så Guds ord, og det skal vi gjøre med stor frimodighet. Vi må fortsette å be om vekkelse og nytt liv. Gud er på tronen og vet

om alt, og han er høstens Herre!

Olaf Klavenæs understreket at en får mange gode venner når en reiser med Ordet. Den som skal forkynne sannheten, går imot strømmen. Er det verdt å reise så langt til møter? Ja, det er verdt det! Vi kan ikke vente så store forsamlinger, men vår største oppgave er å holde liv i de som er.

Hilsen fra Moldova.

Til årsmøtet var det kommet en hilsen fra *Vladimir Moser* i den lutherske menigheten i Tiraspol i Moldova. Han hilste med et bibelavsnitt fra Matt 9:35-10:8.

Vedrørende kontakten med forsamlingen i Moldova ble følgende vedtak gjort: «Årsmøtet 2000 i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon er takknemlige for kontakten som er opprettet med den lutherske kirken i Moldova og ser positivt på å utvikle et videre samarbeid. Årsmøtet ber landsstyret vurdere omfanget av kontakten i tiden fremover. Et evt. formelt samarbeid med kirken i form av en samarbeidsavtale eller etablering av faste utgifter, må legges fram for et nytt årsmøte.»

Det nye landsstyret i NLL ser slik ut etter valg og konstitusjon:

Karl B. Bø	formann
Dag Rune Lid	nestformann
Magne Ekanger	sekretær
Ragnvald Lende	styremedlem
Ivar Fiske	styremedlem
John Flaten	1. varamann

Referent: Ivar Fiske

Namn av å leva

Av Dag Rune Lid

Kap 1. Eit underleg brev

Brevet var stila til forsamlinga. Då det vart lese opp skjedde det noko med dei som hørde det. Brevet ramma samvitet, – ingen var urørt. Det vekte både harme, irritasjon, ettertanke og glede.

Det var ikkje kven som helst som fekk brevet. Det var ein veneflokk som var rekna mellom Guds folk på denne jord, og livet dei levde vitna både for truande og ikkje-truande om at dei hadde tenkt seg til himmelen.

Ikkje alle var der då det vart opplese, men alle fekk høre om det. Innhaldet gjekk som eld i tutt gras, som ein seier. Mange tykte brevet var rystande, oppskakande og kritisk. Andre hørde bodskapen med undring og nokre meinte endå at det var sant og riktig.

Det var særleg ein setning i innleiinga på brevet som vekte sterke reaksjonar, og som mange hadde vanskeleg for å svelgje. Mange meinte avsendaren ikkje skulle vere så bombastisk. – Dette var ikkje måten til å kommunisere på, meinte dei. Det kunne støyte mange, så dei aldri sette sine føter i forsamlinga lenger. Andre meinte at det kunne få økonomiske konsekvensar om slike

brev vart lesne opp offentleg – det høvde seg ikkje. Atter andre meinte at ingen hadde rett til å tale så alvorlege ord på Guds vegne.

Det hadde vore eit ordinært forsamlingsmøte den kvelden brevet vart opplese. Talaren hadde gripe tilhøyrarane med glimrande illustrasjonar og sitert mange bibelvers. Folk nikka fornøgde til det dei hørde. Men talen greip ikkje hjarto, og Den Heilage Ande, han som overbeviser om synd, kom ikkje til orde.

Likevel følte dei fleste seg oppløfta etter talen, og under songen etterpå var det som husorkesteret fekk luft under vengene og lydnivået steig til nye høgder. Etter at ein hadde byrja med den nye lovsongsgruppa – med meir fritt og fart – hadde mange unge sluttat seg til forsamlinga og det var no danna eit stort ungdomskor som slo svært godt an. Det hadde tilmed vorte nytta på ein verdsleg festival i byen og fått gode kritikkar. – Ja, skal ein nå verden så måtte ein nytta deira språk til å kommunisere med, vart det sagt.

Rett før møtet skulle avsluttast denne kvelden var det ein eldre kar som bad om ordet. Han sa han hadde fått brev frå ein god ven, og brevet var stila til forsamlinga. Han byrja å lese, og det

var ikkje fritt for at mange – ja dei aller fleste løfta blikket og såg på den gamle. Etter kvart som han las vart det stillare og stillare ned gjennom rekkene – og blikka meir og meir intense.

Då han gjekk ned og sette seg, vart det heilt stilt. Ein kvar kunne berre høyra sin eigen pust. Møteleiaren såg seg litt rådvill og fortumla rundt – og gjekk deretter på talarstolen. Han var openbart forvirra, og stod heilt stump nokre sekundar – det kjentes som timar. Så avslutta han møtet ganske enkelt og ynskte alle vel heim!

Men folket gjekk ikkje heim, dei vart ståande utanfor i små klynger. Borte i eit hjørne kunne ein høyre ein som var høgrøysta: – Han der Johannes trur visst han er noko. Han gjer inntrykk av at han skal ha så mykje lys i Ordet. Kva autoritet er det han trur han har som kan skrive noko slikt!

Litt lenger borte kunne ein høyre to kvinner som talte saman. – Eg har aldri likt han der Johannes. Eg følte meg alltid uvel når han stod på talarstolen, og alltid pirka han bort i ting han ikkje hadde noko greie på. Ja, sa den andre; – ein gong sa eg rett ut til han at han ikkje hadde noko med å blande seg inn i andre sine saker, då han talte om gjengifte og skilsmisse. Så trongsynte folk fortener ikkje å få taletid.

Nokre ungdommar hadde allereie tent sigarettane, og stod og småprata. – Eg trudde me var kvitt han der Johannes

for godt, men skal han få meir taletid i forsamlinga kjem ikkje eg til å setje mine føter her meir. Han var ein brems for uviklinga og hadde han framleis vore her, ville me verken hatt ungdomskor, drama eller lovsongsgruppe. Det må vere måte på kor trong- og sneversynt ein kan bli! Kvifor skal djevelen ha all den gode musikken? Korleis skal ein nå dei ikkje-kristne om ein ikkje skal nytta deira språk til å kommunisere med?

Lenger borte var det nokre som allereie var på veg heimover. – Det var underleg det brevet frå Johannes, seier den første. Han hadde slik omsorg for sjelene. – Eg følte det ramma det som Johannes skreiv til oss i kveld, bryt den andre inn. – Ja, eg trur Gud brukte Johannes til å tale til oss i kveld, braut den tredje tankefullt inn: Namn av å leva – men død! Det er ein forferdeleg dom, arme oss om det er sant!

Alle kjende Johannes eller visste kven han var. Det var han som aldri kunne teie, og så vart han forvist til ei øy av styresmaktene for sin «opprørske ferd». Mange meinte han ikkje hadde evne til å kommunisere, og så var han så dømande i si forkynning vart det sagt.

Brevet som var skrive til forsamlinga var skrive med namns nemning. Til kyrkjelyden i Sardes stod det, og orda i innleiinga hadde vore som ein kvass kniv i eit betent sår: «Eg veit om gjerningane dine, at du har namn av å

leva, men du er død.» Namn av å leva, men død. I stillheita gav orda gjenklang i veger og tak.

Kap 2. Parallellear til vår tid

Brevet til kyrkjelyden i Sardes finn me i Johannes Openberring 3:1-6. Det vart skrive av apostelen Johannes for omkring 1900 år sidan – og er like aktuelt i dag! Dess nærmere me kjem Jesu atterkome vil den åndelege søvn auka, og mange skal falle frå.

Guds ord vitnar om at der Ordet blir forkjent i Ånd og sanning, der vil det alltid verke enten til frelse eller forherding. Den som er av sanninga vil ikkje få det lettare enn sin Herre og Meister og vil bli skulda for å vere både dømmesjuk, sneversynt og smalspora.

Det er lett å tenkje at det berre er dom og skuldingar i brevet som Gud sender kristenflokkon i Sardes, men han seier det fordi han elskar dei. Gud veit kva som er problemet, og han vil ikkje at dei skal forbli i denne fryktelege stillinga. Brevet peikar på den kjensgjerning at mange vedkjenner Jesu namn utan å vere fødde på ny. Ut frå Jesu likning om brurmøyane (Matt 25), så skal den siste tid – som me no lever i – nettopp arte seg slik. Det skal vere ei søvnens tid – det står at då «slumra dei alle inn og sov».

Korleis hadde du opplevd det om du og di forsamling fekk eit brev som dette –

der heile din kristendom viser seg å ikkje halde mål, sjølv om du er aktiv i Guds rikes arbeid? Du har namn av å leva, men likevel er du død og på veg mot avgrunnen?

Mange bekjennande kristne vil reise seg i protest mot å få høyre ein slik dom. Men saka er at her møter du han som ser alt, veit alt, og kjenner deg betre enn du gjer sjølv! Så kan du protestere til din døyande dag – men på dommedag vil du møte dei same orda att: – Du hadde namn av å leva, men du var død! Har du namn av å leva? Lever du?

Å leva i Ordet

Guds ord talar om nokre som levde i Herrens fortrulege råd, og som Herren openberra sitt Ord for. Johannes var ein slik. Han var forvist til øya Patmos «for Guds ord og Jesu vitnemål skuld». (Op 1:9) Hans tale hadde vekt sterke reaksjonar, men ved å landsforvisa han hadde dei fått hans røyst til å tagne.

Vektaren har aldri hatt noko lett oppgåve mellom eit folk i fråfall. Men kvifor ropar vektaren? Kvifor vil han vekkje? Det er fordi han sjølv er vekt opp og har sett faren som den sovande ikkje ser. Han har møtt den heilage Gud, og røynt noko av det å havne under Guds vreide og dom. Så vil han berge sine medmenneske for himmelen, og rope ut at dei må vende om før det er for seint.

Utan oppvakning – evig død

«Vakna opp ... Dersom du ikkje vaker, skal eg kome som ein tjuv» fekk dei høyre i Sardes. Uten oppvakning var det den visse evige død for dei. Slik er det for deg også om du er med i Guds rikes arbeid, men ikkje er fødd på ny – då må du vekkjast om ikkje du skal slå dine augo opp i fortapinga. Om natta vil den som sov helst ikkje vekkjast – stakkars den som vekkjer! Men den sjel som blir vekt opp, er evig takksam til han som vekte!

Korleis reagerer du når du blir treft av Guds ord? Er du villig til å gje Guds ord rett sjølv om det skulle få store konsekvensar i ditt liv og i di forsamling? Om du gjennom Ordet vart avslørt som ein sovande og namnekristen – korleis ville du då reagert? Ville du bøye deg for det eller gå i sjølvforsvar? Mange tykte ei slik erkjenning kosta for mykje, og gjekk inn i æva uten oppgjer med Gud. Det er forferdeleg å tenkje på!

Når Guds ord talar så kvasst, er det for å redde deg – ser du ikkje det? Gud vil ikkje at du skal fortapast, og difor kallar han til omvending.

Du kan gjerne avvise Ordet, når det dømer – og dei aller fleste gjer det. Men det er den største ulukke for tid og æve for deg. For den som ikkje vil la seg avsløre av Ordet i levande live, han vil på domedag få høyre: «Gå bort frå meg, de bannstøyte, til den evige elden, som er etla åt djevelen og englane hans.» (Matt 25:41) Då er det

evig for seint, og då hjelper ikkje motargument og forsvarstaler.

Men lukkeleg er du om du gjev Guds ord rett medan det er nådetid, og let deg vekkje og omvende frå verdsleg-gjering og åndeleg søvn. For den som lar seg vekkje, overbevise og gjev Guds ord rett, tonar det ein herleg bodskap ut frå det himmelske brev til dei i Sardes: «Eg skal så visst ikkje stryka namnet hans or livsens bok, og eg vil kjennast ved namnet hans for Far min og for englane hans.» (Åp 3:5)

Du som får oppleve å gå inn gjennom dei himmelske portar skal få sjå eit syn som du aldri fekk sjå på denne jord. Du møter ein stor skare, som ingen kan telje – som prisar Han som vekte dei opp. Der skal du få møte det Guds Lam som bar alle dine synder – i tankar, ord og gjerningar, og der skal du få møte Gud sjølv: Den evige, allmektige, allvitande, kjærlege! Då er du frelst for evig!

*Snart er vi hjemme og står for tronen,
Hva gjør det da om solen har oss brent?
Når hytten faller, så får jeg kronen, Og
all vår trengsel er for alltid endt.*

(sb. Nr. 131)

L&E

Velkommen til

Bibeldager på Bibelskolen på Fossnes fra 18.-22. september 2000. Ta kontakt med skolen for nærmere informasjon!

Lever du som ein kristen?

Av Amund Lid

Det er mange som lir og stirr med dette spørsmålet. Er du som les dette ein av dei, så strøymer angst gjenom hjarta ditt berre ved å lesa overskrifta. Når du ser på deg sjølv, så synest du der er så mykje som vitnar mot at du er ein rett kristen og lever som ein kristen. Du kjenner på vonde lyster og ureine tankar, og du lid av mangel på alvor og av lettsinn og kjenner deg kald og uberørt av Guds ord og andres nød. Då melder spørsmålet seg om ein slik kan vera eit Guds barn.

Korleis er så ein rett kristen her i verda?

Bibelen fortel at ein kristen er ein person med dobbeltnatur – to ulike naturar i ein og same person. Du har vel møtt slike menneske som har to ulike naturdrag som kjem til syne kvar sin gong? Dei har til dømes arva eit hardt og stolt gemytt frå far og ei mild natur frå mor, og så kjem desse ulike naturdrag fram i ulike situasjonar og tider. Såleis har også eit Guds barn arva den syndige menneskelege natur ved fødselen, og fått del i Guds natur og Jesu sinnelag ved den nye fødsel. 2Pet 1:4. Så sant du er frelst, ber du både den jordiske sitt bilet og natur og den himmelske sitt bilet og natur. 1Kor 15:47-49. «*For etter mitt indre menneske seier eg med glede ja til Guds lov. Men i lemene mine ser eg ei*

anna lov, som strider mot lova i hugen min, og som tek meg til fange under syndelova, som er i lemene mine», vitnar Paulus i Rom 7:22-23.

Etter Skrifta ser me då at så lenge eit Guds barn er her i verda, i sin jordiske lekam, er han både ein syndar og eit Guds barn, både urein og rein, både urettferdig og rettferdig, vond og god. I ditt kjøt og din medfødde natur så finn du synd, ureinskap, urettferd og det som er vondt og som hører ein syndar til. Men di gjenfødde ånd og det sinn som lever i trua på Jesus, er rein og rettferdig, utan flekk og lyte, som Jesus er det. Den har si lyst i Guds lov, og kan ikkje synda. 1Joh 3:9. Alt dette er du av di du lever i Jesus, i trua på Jesus.

Er du ein sann kristen, så har du erfaring av denne din dobbelt-natur, at kjøtet står imot Anden og Anden imot kjøtet, at kjøtet trår etter det som hører kjøtet, synda og verden til og at Anden trår etter det som hører Anden og livet i Gud til. Når du ser og kjenner på synd, vond lyst, ureine og urettferdige tankar, lettsinn, mangel på alvor, kulde og likesæla, ser på alt mangelfullt og u gjort, då lid og syrgjer ditt nye menneske og lengtar og stundar etter å kome bort frå det vonde og hungrar etter det som er reint og rett.

Til andre tider når du får sjå inn i evangeliet, ser kva Jesus har gjort for deg og hjarta vert styrkt ved nåden, då misser det vonde si makt og kjærleik, gleda og fred, langmod, godleik og eit tilgjevande sinn kjem inn i hjarta saman med Jesus og ordet om han.

Denne erfaring er ein ugjenfødd kristen – det vil seia ein som lever og bekjenner seg som ein kristen utan å vere fødd på ny – framande for. Er du av dei, så forstår du ikkje dette om dei to naturar, du vil protestera mot og fornekta ei slik læra. Årsaka er då at du har ikkje meir enn ein natur, nemleg den menneskelege natur – som også kan kle seg i kristeleg drakt og stå i kristen teneste.

Ein kristens forhold til lova

Apostelen sa: «*For etter mitt indre menneske seier eg med glede ja til Guds lov.*» Det finst dei som meiner dei elskar Gud, men hatar lova. Det let seg ikkje gjera, for Gud er lova, dei er eitt. Den som hatar lova, han hatar også Gud, og den som elskar Gud, han elskar og lova. «*Du lov, jeg har deg kjær, For Jesus deg oppfylte, Da han på korsets tre Betalte det jeg skyldte*», syng Nordsletten.

For deg som ikkje er frelst, så er lova domaren din, som alltid minner deg om syndene dine, at du er skuldig, om feila dine, om straffa og din fortapte tilstand. Lova kjem alltid med krav til deg som er over evne, seier at du må nå lenger, dømer det du gjer som udugleg. For deg er lova ein

slavedrivar som aldri er fornøgd, og alltid blir frykta og hata. Det vil seie, om du ikkje er like forblinda som farisearen som trudde han oppfylte lova. Det finst også dei i vår tid.

Men er du frelst, så elskar du lova fordi den lærte deg sanninga å kjenna, at du var skuldig, dømd og fortapt. Lova dreiv deg til Jesus, der fekk du sjå at han oppfylte lova i din stad og kjøpte deg såleis fri frå synda, skulda og loven sin dom. I Kristus Jesus er du ikkje skuldig lova noko, for der er ingen fordøming for dei som er i Kristus Jesus.

Dernest så er du samd i lova sin dom over det vonde som bur i deg. Lova er Andens reidskap til å visa deg synda som bur i deg, til å døma og døda det gamle menneske hjå deg. Du blir tukta så du ikkje skal bli fordømd saman med verda.

For det tredje så er lova ei rettesnor for ditt nye menneske. Den viser deg korleis Gud er, og korleis han vil at hans barn skal vera og leva, kva som er Guds veg og vilje i det som møter deg i livet. Mange er redd og vil fornekta lova som rettesnor for eit Guds barn, for dei trur det fører til trelldom, men det er ein farleg avveg som er i strid med Skrifta. Gud gjer ikkje skilnad på folk, lova og Guds vilje er den same for alle! Det er berre den skilnad at Guds barn lever ikkje under lova sine krav, loven sin dom og lova si makt, for det har Jesus ordna. Men du eig eit hjarta som elskar sanninga, lova, og som gjerne vil leva slik som

Gud vil, det er årsaka til at du også elskar lova når ho dømer deg. Ho er spegelen der du ser ditt naturlege andlet – eller det gamle menneske, i forhold til Gud. Men i samvitet der er du fri, for Jesus har teke skulda og domen bort, du lever i han og han i deg.

Ein kristens liv

Ein kristens liv blir også tosidig så lenge du bur i denne hytta. Du lid under dette at kjøtet si lyst og kjøtet sin lengsel dreg deg ein veg, medan Anden og ditt nye menneske si lyst og lengsel dreg ein annan veg, så der alltid blir kamp og strid.

Du syrgjer og er misnøgd med deg sjølv, men er glad og fornøgd med Jesus. Du er fattig, er ingen ting, kan ingen ting i deg sjølv, men vender du deg til Jesus og evangeliet så er du rik, då gjer du mange rike og då maktar du alt i han. Ser du på deg sjølv så fryktar du, men ser du hen til Jesus så blir du frimodig i han og hans blod. Du ser deg svart og urein, men i Jesus er du rein og yndig. «Sort er jeg, men yndig», syng brura i Høgsongen 1:5. Og slik kan du sjølv halda fram, så vil du finna mange ulike og motstridande slektstrekk frå dine to fedre, Adam og Jesus.

Slik blir kampen også når det gjeld ditt liv og gjerning. Møter du urett, så vil ditt gamle menneske bli sint, forsvara seg, tenkja på gjengjeld, medan det nye menneske lid, tilgjev og overlet det til Gud. Kven som vinn, anten Anden eller kjøtet, det avgjer om du veks i nåde og kjennskap til

Jesus eller om du lid skade på nådelivet.

Har du lova ein ting og det så kjem ting i vegen som gjer det vanskeleg å halda, då seier kjøtet at det er ikkje så nøye eller farleg om du set det ut, men Anden seier at det du har lova, det skal du òg halda. Kven pleier vinna hjå deg?

Her var dei gamle komne lenger enn me i dag. Då sat ein skomaker gjerne oppe til langt på natt for å få ferdige dei skorne han hadde lova ferdige til neste dag. Korleis står det til her i dag? Korleis gjer du?

Evangeliet, det frigjer samvitet frå døde gjerningar til å tena den levande Gud., så du ikkje skal tena synda lenger, men stilla lemene dine til våpen for rettferda.

«Såleis skal de òg rekna dykk som døde for synda, men levande for Gud i Kristus Jesus.

Lat difor ikkje synda ráda i dykkar døyelege lekam, så de lyder lystene hans.

Byd heller ikkje fram lemene dykkar til rádvelde for synda, som våpen for urettferda. Men byd dykk sjølve fram for Gud, som dei som har vorte levande av døde, og byd lemene dykkar fram som rettferds våpen for Gud.

For synda skal ikkje få ráda over dykk, for de er ikkje under lova, men under nåden.» Rom 6:11-14.

(Frå L&E, nr. 6/1965)

Hilsen fra Den lutherske kirken i Tiraspol, Moldova

Evangelieteksten for 9. juli 2000 for de troende i Tiraspol var Matt 9:35-10:8. Teksten forteller oss om Guds elskede Sønns gjerning i denne verden. Han lærte, forkynnte og helbredet.

Vladimir Moser er pastor for den lutherske menigheten som Lekmannsmisjonen har kontakt med i byen Tiraspol i Moldova.

Disse gjerningene har ikke mistet sin betydning. De er veivisere på veien til Jesu kors, død, begravelse, oppstandelse og himmelfart. Jesus visste hvor han gikk. Han kaller sitt folk til å følge etter ham i tro – gjennom hans død og oppstandelse – til evig liv.

Jesus er høstens Herre. Han vet

hvor det er best å plassere arbeiderne i sin innhøsting. Han setter oss på vår plass og befaler oss å forkynne at Guds rike er nær. Han byr oss å bære det glade budskap til våre ufrelste medmennesker. Han befaler oss å gjøre det han selv gjorde.

Jesus setter oss ved siden av andre mennesker og sier: «Her er min høst, her er ditt arbeid.» Han befaler oss å forkynne og helbrede i alle byer og steder, enten de heter Tiraspol eller Fossnes.

Herren er barmhjertig. Han kaller trofaste mennesker og gjennom dem forkynner han evangeliet om sin rikdom, lærer sannheten om sin frelse og bringer sin helbredelse.

I Jesu navn, Amen.

Hilsen pastor Vladimir Moser

Bibelhelg på Solgry Ungdoms- og Misjonssenter (Sveio v/Haugesund) 13.-15. oktober 2000

Ledere: Paul André Bergene Holm og Magne Ekanger

Fredag 13. oktober

kl 2000 Lars Fossdal

Lørdag 14. oktober

kl 1000 Paul André Bergene Holm

kl 1130 Tore Mangelrød

kl 1700 Dag Rune Lid

kl 2000 Lars Fossdal

Søndag 15. oktober

kl 1030 Tore Mangelrød

Pris kr 580,- for full pensjon. Student-, barne- og familierabatter.

Påmelding til Magne Ekanger, 5284 Tyssebotnen, telefon: 56 39 54 09.

Alle velkommen i Jesu navn!

Noen ord og tanker ved et veivalg

Av Sven A. Berglund

«*Reis deg vader, sett deg merkesteiner,
gi akt på hovedveien, den veien du gikk!
Vend tilbake, du jomfru, Israel, vend
tilbake til dine byer her!*

Jer 31:21

Herren roper til oss gjennom profeten Jeremias. Veien vi gikk i det frivillige lekemannsarbeidet på luthersk grunn, var Golgataveien; – en klar profil og et klart budskap om synd og nåde! Våre åndelige fedre ga oss klar og sikker kurs. I Ordspråkene 22:28 leser vi: «Flytt ikke de gamle grensesteiner som dine fedre har satt!»

Et viktig veivalg

Guds folk i de lutherske organisasjonene og på bedehusene i Norge, står ved et viktig veivalg. Fristelsen er å følge tiden, fornuften og egne tanker når det gjelder budskap, arbeidsmetoder og former.

Guds ord formaner oss: «Skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne.» Rom 12:2. Min gamle bibellærer Øivind Andersen sa ved flere anledninger at «all sann fornyelse betyr ikke å gå videre, men fornyelse skjer ved å gå tilbake til Golgata og forsoningen»!

Paulus forkynte hele Guds råd til frelse i Korint. Når han skal oppsummere sin

forkynner-virksomhet sier han i 1Kor 2:2: «Jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet.» Han sier også at det er kun ved forkynnelsens dårskap Gud frelser dem som tror. Det samme møter vi i Romerbrevet kap. 10 når det tales om at «troen kommer av forkynnelsen som en hører».

Men man kan ikke høre hva som helst til frelse. Det er «Kristi ord» – evangeliet – som er gitt oss til frelse. Det er livsviktig for vårt lutherske misjonsfolk i kirke og bedehus og vende tilbake til og å bli bevart på den «grunnen å stå på og den kurset å følge» som Guds eget ord og vår evangelisk lutherske bekjennelse understreker.

Gammelt og nytt

I dag opplever vi mange steder brytninger mellom gammelt og nytt. Med smerte merker mange venner at nye toner trenger inn i forkynnelse og møteformer. Vi hører forkynnelse som ikke skiller rett mellom lov og evangelium, som blander menneskets egen virksomhet, arbeid, overgivelse og åndelighet inn i frelsessaken, og som på denne måten blander sammen Guds verk og vårt eget verk. Dette er tilfelle i store deler av reformert-karismatisk forkynnelse og dens forståelse av rettferdiggjørelse og helliggjørelse, slik vi møter den både i den såkalte trosbevegelsen og i klassisk pinseforkynnelse.

Derfor har vi i våre lutherske kirker et

meget godt fundament i våre bekjennelsesskrifter som skulle tjene til vern om evangeliet og frelsens rette vei.

Spør etter de gamle stier!

Herrens ord kom til profeten Jeremias. Det var et ord til omvendelse, – han skulle rope ut Herrens ord i folket! Det samme ord vil Herren rope til oss i dag: «Så sa Herren: Stå på veiene og se til. Spør etter de gamle stier. Spør hvor veien går til det gode, og vandre på den! Så skal dere finne hvile for deres sjeler.» Jer 6:16 «Derfor sier Herren: Hvis du vender om, så vil jeg la deg komme tilbake og stå for mitt åsyn. Hvis du skiller det edle fra det uedle (nynorsk: det dyre frå det verdlause), skal du være som min munn. De skal igjen vende om til deg, men du skal ikke vende om til dem.» Jer 15:19.

La oss ikke vende om til folket men forkynne Ordet om synd og nåde slik at folket kan se og vende om! I dag fristes vi til å drive med så mange ting som verden har, for vi tror vi skal vinne verden på den måten.

Bare et virkemiddel

Vi taler om å ta i bruk forskjellige virkemidler for å formidle Guds ord. Det er godt ment, men allikevel en meget farlig og alvorlig misforståelse! Vi har fått ett virkemiddel som er levende og kraftig. Det er forkynnelsen av Guds eget ord som er det eneste og egentlige virkemidlet i alt som heter vekkelse og liv og åndelig vekst og arbeid i Guds rike!

«Ja, men det er så mange måter å formidle budskapet på,» sier vi i dag. Da

vil jeg svare: «Jesus selv gjorde det bare på en måte! Kan vi gjøre det bedre og mer riktig enn han? Nei!»

«Følg meg,» sa Jesus «så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere.» Hva gjorde Jesus? Jo, «han forkynte Ordet for alle», står det flere steder. «Atter talte Jesus», står det også. Det står ingen plass at han laget konsert, underholdning, drama, dans o.s.v. for å samle folk. Men han talte Guds ord!

På samme måten var det med Paulus i Korint. Han forkynte bare Jesus Kristus og ham korsfestet, og det var med Ånds og krafts bevis. 2Kor 2:4.

Ordets lys og makt

Herren har betrodd oss å gå med Ordet! La oss bruke Ordets lys og makt til vekkelse, liv og fornyelse, både i våre forsamlinger og i folket!

«Dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd». 1 Joh 1:7.

Til sist; – Josva sier: «Velg i dag hvem dere vil tjene!» Må Guds nåde hvile over den enkelte og over forsamlinger i kirke og bedehus slik at vi får nåde til å velge Hovedveien – de gamle stier, veien til det gode – slik at ikke Herren må forkaste oss.

Må vi få nåde til å akt på grensesteinene og på den vei som Herren har ryddet, Golgataveien.

Varsko her!

Av Jon Espeland

Vi har en sommersesong bak oss, – enda en gang full av kristelige møter og arrangementer. Vi skulle vel glede oss over at unge og eldre samles til fellesskap og forkynnelse? Likevel sitter vi nok en gang igjen med en følelse av nød og sorg i våre hjerter! Så mye av det som presenteres synes for oss å være smittet av tidsånden. Det svinger i afrikanske og latinamerikanske rytmer. Budskapet dramatiseres og visualiseres. Avanserte tekniske effekter (diskolys og røyk-kanoner) setter merkelige rammer rundt ungdomsstevner som samtidig profileres som konservative med gammeldags kristendom.

Nå skal vi riktignok ikke bygge på følelser i våre kristelige vurderinger. Nei, slike vurderinger må være bygget på Guds ord. Men den som er gjenfødt har også fått Herrens Ånd til pant i sitt hjerte. Ved gjenføden fødes du bort fra denne verden og inn i Guds rike. Du får et helt nytt perspektiv og en ny dømmekraft. Du som er gjenfødt vet hva vi snakker om! Du får evne til å skille mellom det som er etter kjødet og det som er etter Ånden!

Det er dramatisk å bli gjenfødt, fordi du da kommer i opposisjon og motsettingsforhold til alt i deg selv som er kjødelig og syndig. Og det er ikke lite, det skal være visst! Du får et daglig problem, nemlig din egen syndige natur. Og hver dag må du fornekte deg

selv, ta ditt kors opp og følge Jesus. Det er dette vi kaller den daglige omvendelse. Luk 9:23.

Så lever jeg her, og ber Jesus om nåde til å fornekte de ugodelige lyster og denne verdens tildragelser. For det er slik at verden og kjødets lyst fortsatt drar på en kristen, men jeg kan ikke leve etter mine lyster, for da er jeg levende død! 1Tim 5:6.

Og så leser vi om, eller kommer innom noen av disse stevner og konferanser og landsmøter. Der opplever vi at det som vi selv må fornekte i vårt hjerte, det får både plass og tilskyndelse og applaus! Og det fra ledere og hyrder som mener seg å stå på fast evangelisk og bibelsk grunn. De har funnet det betimelig å kombinere «det gamle budskap med nye virkemidler», som de sier. Og bakom synger tidsånden: «Gjør vi ikke dette så kommuniserer vi ikke med vår tid!»

Vi vil enda en gang rope et «varsko her»! Går du på akkord med din overbevisning en gang, er det lettere neste gang, og lettere, og lettere ... Til sist blir du rent velsignet av det du før reagerte på. Slik blåser tidsånden inn over troendes hjerter. Og får den blåse lenge nok, blåser den ut lyset der inne!

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen høsten 2000

Paul A. Bergene Holm:....Norheimsund, Solgry Ungdomssenter.
Per Bergene Holm:.....Moi, Moldova, Hurdal, Askim, Arnadal, Randaberg.
Sven A. Berglund:.....Hedrum og Kodal.
Jan Oskar Butterud:.....Sandefjord.
Jon Espeland:.....Peru.
Martin Fjære:.....Askim, Arnadal og Andebu.
Lars Fossdal:.....Bygland, Solgry Ungdomssenter, Norheimsund, Dimmelsvik og Matre.
Ingar Gangås:.....Moi, Soknedal, Surnadal, Sundlandet, Hedrum og Kodal.
Olaf Klavenæs:.....Randaberg, Varhaug, Varaldsøy, Tysvær og Vikebygd.
Dag Rune Lid:.....Solgry Ungdomssenter.
Reidar Linkjendal:.....Sandefjord, Bygland.
Svein Mangelrød:.....Sandefjord.
Tore Mangelrød:.....Fogn, Solgry Ungdomssenter, Lebesby, Tana, Nærø, Osterøy.
Godtfred Nygård:.....Tørvikbygd.
Magne Straumstein:.....Fogn.

Vi vil denne gangen la en setning fra bibelverset i Matt 25:10 ledsage høstens reiserute: «*Og de som var rede gikk inn med ham til bryllupsfesten.*»

Vi har understreket ordene «med ham». Legg merke til at de som var rede gikk inn til bryllupsfesten med Jesus. De hadde altså ingen adgang i seg selv, i kraft av at de var rede eller hadde noen kvalifikasjoner hos seg selv. Men nettopp det at de var sammen med Jesus, levde sammen med ham og at han var blitt deres dør til bryllupsfesten, det er å være rede, det er å ha olje på lampen som denne teksten i Matt 25 handler om.

Den som vil til himmelen, må gå inn gjennom døren, gjennom Jesus! De som ikke hadde olje på sine lamper og som gikk bort for å kjøpe olje, – da de kom tilbake fant de døren lukket og stengt. De hadde ikke sitt liv i selve døråpneren, i Jesus. De hadde sin vandring bland troens folk, men deres hjerte var ikke rett for Gud. «Våk derfor!», sier Jesus, «for dere kjenner ikke dagen eller timen.»

Måtte vi også dette semesteret, på våre møter, få høre evangeliets frigjørende gledesbudskap klinge sammen med Jesu alvorlige advarsel til hver enkelt av oss!

~ Sekretæren ~